

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. D. M.**
státní příslušností Demokratická republika Kongo
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., opatrovníkem
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2016 č.j. MV-167816-2/OAM-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto tak, že správní řízení (o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany) se dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), zastavuje.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany formou udělení azylu v České republice, kterou žalobce podal jako uprchlík z domovského státu kvůli jeho pronásledování spojenému s hrozbou zabití kvůli politickému přesvědčení, jemuž předcházela ze stejných příčin vražda jeho bratra, přijala zcela formálně nejprve cizinecká policie hl. m. Prahy a bez potřebného šetření rovněž žalovaný. Jedinou a

opakovanou reakcí na žádost žalobce o azyl v České republice bylo rozhodnutí o jeho správním vyhoštění indikované výhradně a jenom skutečností, že nebyl schopen prokázat legálnost svého pobytu na území České republiky, což logicky vyplynulo právě z důvodu jeho rychlého úniku z domovského státu fakticky bez jakéhokoliv legitimního zajištění a také zcela bez vybavení osobními potřebami. Do České republiky přišel žalobce před cca 20 lety, za celou tuto dobu se nedopustil žádného incidentu proti veřejnému pořádku, žádného přestupku ani trestného činu a v úředním i osobním kontaktu používá český jazyk. Protože celkové chování žalobce dlouhodobě dokazuje, že plně respektuje a dodržuje právní režim platný v této zemi, považuje správní vyhoštění a na něm postavené zamítnutí jeho žádosti o azyl za právní úkon, který hluboce zasahuje do jeho práv v pozici politického uprchlíka, jak mu je garantuje Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále též „Ženevská úmluva“) a její protokol přijatý v roce 1967 v New Yorku ve vazbě na Listinu základních práv a svobod. Podle žalobce základem odkazované mezinárodní úmluvy je ochrana lidských práv a základních svobod v mezinárodním rozsahu proti bezpráví, jakož i proti ohrožení života, pronásledování a vyhrožování smrtí pro politické přesvědčení, národní, náboženské či jiné cítění s tím, že taková osoba nesmí být vrácena do státu, ve kterém je ohrožen její život a svoboda. Žalobce dále upozornil, že jelikož žádný z orgánů příslušných k řešení jeho žádosti o azyl v České republice nerespektoval práva žalobce ve smyslu Ženevské úmluvy, jeho záležitost v meritru věci nezkoumal a omezil se pouze na listinnou legitimitu žadatele bez souvislostí a skutečností rozhodných pro objektivní a spravedlivé rozhodnutí, je žalobce nucen tento přístup považovat za nezákonný a vyžadující následnou kontrolu soudního orgánu s plnou jurisdikcí. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl dle žalovaného možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti, a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již pátou v pořadí – předchozí neúspěšné žádosti podal v letech 1994, 2007, 2010 a 2016. Žalovaný podotkl, že žalobce ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy; v minulosti se správní orgán meritorně zabýval tvrzeními žalobce, avšak neshledal je relevantními ve vztahu k zákonu o azylu; důvody uvedené v páté žádosti žalobce jsou téměř identické s důvody uvedenými v řízeních předchozích, proto žalovaný posoudil žádost žalobce dle § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o této žádosti zastavil. K námitce týkající se rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce žalovaný konstatoval, že je irelevantní ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně, neboť se nyní přezkoumává další opakovaná žádost zastavená dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, a tedy se nejedná o přezkum řízení o správním vyhoštění. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil nesouhlas.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 19. 12. 2016 podal v pořadí již pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Předchozí čtyři neúspěšné žádosti žalobce podal v letech 1994, 2007, 2010 a 2016. Z nepřiliš srozumitelného písemného vyjádření žalobce (resp. jeho překladu) vyplývá, že se žalobce bál, že ho zabijí, proto žádá, aby mu pomohli; řekli mu, že ho srazilo auto; žádá o azyl opakovaně, protože se bojí. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 12. 2016 č.j. MV-167816-2/OAM-2016 bylo řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce ve své další opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. V § 11a odst. 3 zákona o azylu je stanoveno: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*
9. V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38 je k tomuto ustanovení uvedeno: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
10. Městský soud v Praze uvádí, že žalobce ve své žalobě nezpochybnil závěr žalovaného, že byly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, jakož ani netvrdil existenci jiných pochybení, jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (např. nepřezkoumatelnost či nedostatečné zjištění skutkového stavu, popř. ani jiné vady řízení). Žalobce v žalobě vznášel námitky proti rozhodnutí o uložení správního

vyhoštění; takové námitky však v posuzovaném případě nemají místo, neboť přezkoumávaným rozhodnutím není rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona o azylu.

11. Pokud žalobce namítal, že do České republiky přišel před cca 20 lety, za celou tuto dobu se nedopustil žádného incidentu proti veřejnému pořádku, žádného přestupku ani trestného činu, v úředním i osobním kontaktu používá český jazyk a jeho celkové chování dlouhodobě dokazuje, že plně respektuje a dodržuje právní režim platný v této zemi, soud podotýká, že i tato okolnost, ať již se zakládá na skutečnosti, nebo nikoliv, je zcela irelevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tato okolnost totiž nemá žádný vliv na naplnění dvou výše uvedených podmínek).
12. Co se týče obecných tvrzení žalobce o garanci práv uprchlíka Ženevskou úmluvou a Listinou základních práv a svobod, tato tvrzení zdejší soud nikterak nezpochybňuje; žalobce však nespecifikoval, jak konkrétně mělo k porušení Ženevské úmluvy, popř. Listiny základních práv a svobod v jeho případě dojít. Žalobce uvedl: *„Jelikož žádný z orgánů příslušných k řešení jeho žádosti o azyl v ČR nerespektoval práva žalobce ve smyslu uvedené Ženevské úmluvy, jeho záležitost v meritu věci nezkoumal a omezil se pouze na listinnou legitimitu žadatele bez souvislostí a skutečností rozhodných pro objektivní a spravedlivé rozhodnutí, je žalobce nucen tento přístup považovat za nezákonný a vyžadující následnou kontrolu soudního orgánu s plnou jurisdikcí.“* Toto tvrzení je velmi obecné, soud k němu však přesto uvádí, že žalovaný nepochybil, když o žalobcově v pořadí již páté žádosti nerozhodl meritorně, avšak zcela v souladu s § 11a odst. 3 zákona o azylu – žalobce ostatně ani nezpochybil, že by podmínky postupu dle § 11a odst. 3 zákona o azylu nebyly naplněny. Tvrzení o omezení se „pouze na listinnou legitimitu žadatele bez souvislostí a skutečností rozhodných pro objektivní a spravedlivé rozhodnutí“ není příliš srozumitelné a není z něj zřejmé, jakého konkrétního pochybení se měl žalovaný ve vztahu k žalobci dopustit; proto se soud tímto tvrzením dále nezabýval. Žalobce ani nespecifikoval, které konkrétní souvislosti a skutečnosti měl žalovaný při svém rozhodování opomenout. Z výše uvedených důvodů jsou i tyto žalobní námitky (lze-li je vůbec označit jako žalobní námitky) nedůvodné.
13. Jak je již uvedeno výše, odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Soud podotýká, že žalobce nenamítal ani to, že by rozhodnutí tento zdůvodněný závěr neobsahovalo, ani případnou skutečnost, že by některá z těchto dvou podmínek nebyla naplněna (jakož ani žádnou jinou konkrétní vadu či pochybení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí). Jestliže žalobce namítal, že podal žádost o mezinárodní ochranu jako uprchlík z domovského státu kvůli jeho pronásledování spojenému s hrozbou zabití kvůli politickému přesvědčení, jemuž předcházela ze stejných příčin vražda jeho bratra, toto tvrzení nepředstavuje faktické zpochybnění některé ze dvou shora uvedených podmínek. Žalobce totiž nespecifikoval, které skutečnosti či zjištění, jež nemohl uplatnit

v předchozích žádostech, byly uvedeny v páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany, popř. k jaké zásadní změně situace došlo v zemi jeho původu, jež by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Žalobce rovněž nenamítl jiné vady napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícího rozhodnutí, jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů soud považuje tyto námitky za zjevně nedůvodné, resp. mimoběžné.

14. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018 č.j. 8 Azs 59/2018-59, „[o]dpovědnost za formulaci žalobních bodů má stěžovatel. Pokud učiní předmětem řízení před krajským soudem námitku, která se míjí s důvody, pro které bylo rozhodnuto, a její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, krajský soud by ji neměl materiálně přezkoumávat. V takovém případě by se měl omezit pouze na vyřčení toho, že jakékoliv její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení a žalobu zamítnout. Opačný výklad by vedl k nesmyslné situaci, jelikož by se soudy musely materiálně vyjadřovat k závěrům, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobců.“
15. I v posuzovaném případě žalobce formuloval žalobní body tak, že fakticky nezpochybnil závěr žalovaného o naplnění podmínek postupu dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobní námitky jsou tedy nedůvodné.
16. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. září 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně